

Соловей (1835—1836)

Забіла Віктор Миколайович

Не щибечи, соловейку,
Під вікном близенько;
Не щибечи, малюсенький,
На зорі раненько.
Як затьохкаєш, як свиснеш,
Неначе заграєш;
Так і б'ється в грудях серце,
Душу роздираєш.
Як засвищеш голосніше,
А далі тихенько —
Аж у душі похолоне,
Аж замре серденько.
Зовсім, трошки перестанеш,
Лунь усюди піде;
Ти в темну ніч веселися,
І як сонце зійде.
Твоя пісня дуже гарна,
Ти гарно й співаєш,
Ти щастливий, спарувався
І гніздечко маєш!
А я бідний, безталанний,
Без пари, без хати:
Не досталось мені в світі
Весело співати.
Сонце зійде — я нуджуся,
І заходить — плачу:
Котру люблю дівчиноньку,
Тієї не бачу.
Довго й чутки вже не маю
Про милу дівчину;
Цілий вік свій усе плачусь
На лиху годину.
Не щибечи, соловейку,
Як сонце пригріє!
Не щибечи, малюсенький,
І як вечоріє!
Ти лети, співай тим людям,
Котрі веселяться;
Вони піснею твоєю
Будуть забавляться.
А мені така пісня
Душу роздирає! —
Гірше б'ється моє серце,

Аж дух завмирає.
Пугач мені так годиться:
Стогне, не співає;
Нехай стогне коло мене,
Да смерть возвіщає.

1835 — 1836

Постійна адреса: http://ukrlit.org/zabila_viktor_mykolaiovych/solovei